UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiu Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 95.

urn:nbn:de:hbz:466:1-71898

Visual Library

πρὸς τὸ πάντα ἐκκαθαρθῆναι, διὰ τὴν τοῦ πράγματος ᾧ προσάγονται καθαρότητα. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης τοῦ κυρίου ἡμέρας ἡ τῶν ἀδήλων καὶ ἀφανῶν ἡμῶν πράξεων ἀνακάλυψις, ἀπογυμνώσει καὶ τραχηλισμῷ ἐοικυῖα φανήσεται, οὐδενὸς λαθεῖν δυναμένου, ἀλλὰ πάντων εἰς τὸ ἐμφανὲς ἀγομένων.

θύματος τῷ προσάγοντι.

vt omnia, ob rei, cui adhibentur, puritatẽ expurgentur: eodem etiam modo in magno illo Domini die actionum nobis incognitarum & obſcurarum patefactio cũcta denudabit, diſſectioníque ſimilis apparebit. Neque enim quiſquam latere poterit, verùm omnes in apertum adducentur.

In iudicio extremo nihil occultum erit.

Εὐτονίῳ διακόνῳ. ϛε.

Eutonio Diacono. 95.

Ἐπειδὴ κατάρας ἦν ἡ ἄκανθα γεώργιον ἣν ἡ γῆ κατεδικάσθη μετὰ τὴν ἡμετέραν παράβασιν, πᾶσαν δὲ θεραπεῦσαι ἐν ἑαυτῷ ὁ κύριος παρεγένετο τούτου χάριν, ἀκάνθας ὡς νικηφόρος ἐστεφανώσατο, ὥσπερ οἱ δόκιμοι ποιοῦσι τῶν νικητῶν, αὐτὸ τὸ ὅπλον ἢ ὄργανον θριαμβεύοντες, δι᾽ οὗ τὴν νίκην εἰργάσαντο, θαρσεῖτε λέγων, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. ὁ γὰρ ἐν τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ ἐν τοῖς αὐτῶν πλαίσμασι μὴ γενόμενος, καὶ τῷ γένει τὴν ἀρχαίαν καλλονὴν ἀποδέδωκε, καὶ τὸ κράτος τῆς κατάρας ἐν αὐτῇ τῇ φύσει κατέλυσε.

πάθεσιν.

Quandoquidem execrationis illius, qua terra poſt mandatum à nobis violatũ mulctata eſt, ſeges ſpina erat; Dominus autem, vt omnem in ſeipſo morbum curaret, aduenerat; idcirco ſpinea corona vt victor, redimitus eſt: quemadmodum ſcilicet clari ac celebres victores faciunt, qui hoc ipſum telum aut inſtrumentũ, cuius ope victoriam conſecuti ſunt, in triumphum geſtant. Confidite, inquit: ego vici mundum. Nam qui in humana natura fuit, nec tamen in humanis vitiis fuit, veterem generi noſtro pulchritudinem reddidit, ac maledicti & execrationis robur in ipſa natura deleuit.

Cur Chriſtus ſpinis coronatus. *Geneſ. 3.* *Matt. 27.* *ſimile.* *Ioan. 16.* *Galat. 3.* *Coloſſ. 2.*

Μαξίμῳ φιλοσόφῳ ἕλληνι. ϛϛ.

Maximo Philoſopho gentili. 96.

Κομπάζεις φιλοσοφίαν ἐχθρὰν τῆς ὄντως σοφίας, καὶ αὐτὸ ἀρνούμενος τὸ τοῦ πράγματος ὄνομα. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν ἐστι φιλοσοφία, ἢ τὸ πάντως φιλεῖν τὴν σοφίαν. εἰ οὖν ὄντως ἐραστὴς εἶναι βούλει σοφίας, τὴν ὄντως ἀγάπα σοφίαν, οὐ τὸν λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν βίον σεμνύνουσαν, καὶ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν παιδεύουσαν. ἣν γὰρ αὐτὸς ἐπαγγέλλῃ, καὶ νῦν ὀφλισκάνει γέλωτα, θεότητας καλοῦσα τὰς πηγὰς τῆς αἰσχρότητος, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τιμωρίαν ὠδίνει ἀσύγγνωστον, ὅπου σοι τοὺς κωκυτοὺς καὶ πυριφλεγέθοντας ὁ Πλάτων ἠπείλησεν.

Philoſophiam iactas, veræ ſapientiæ inimicam, ipſum quoque huiuſce rei nomen eiurans & inficians. Neque enim aliud quicquam eſt Philoſophia, quàm ſapientiam omnino amare. Quamobrem ſi tu verus ſapientiæ amator eſſe cupis, veram ſapientiam ama; quæ non ſermonem duntaxat, ſed etiam vitam exornat, ac veram religionem docet. Nam ea, quam nunc profiteris, & nunc ridicula eſt, vt quæ obſcœnitatis fontes diuinitates vocet; & in futuro æuo cruciatum veniæ expertem parturit: vbi ſcilicet Cocytos tibi ac Phlegethontas Plato minatus eſt.

Quæ vera ſapientia.

Ὑμητίῳ. ϛζ.

Hymetio. 97.

Ἵνα δείξῃ τὴν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν πατέρα τοῦ παναγίου πνεύματος ἕνω-

Dominus & herus noſter, vt ſanctiſſimi Spiritus ſecum & cum Patre coniunctio-